

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

De Apostolorum dignitate & excellentia, & in quibus eos imitari debeamus,
Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

T. VI
22

gisti: Misericordiam volo & non sacrificium, quale vos hactenus facere consueuistis.

Non enim veni vocare iustos, sed peccatores.

Si iustus est Dominus & iustitias dilexit, si odit omnes qui operantur iniquitatem, quare hic dicit: Non veni vocare iustos, sed peccatores? Verum de illis iustis loquitur, qui cum vitijs pleni sint, tamen intolerabili animi superbia, vel deploranda cecitate iusti sibi videntur: itemque de illis peccatoribus, qui se peccatores ex animo agnoscunt, nec tamen in sordibus vitiatorum cum porcis volitari appetunt, sed præterita peccata admisisse dolent, ac deinceps omnino statuunt respicere, & iuxta Dei voluntatem exigere omnes dies vitæ suæ: recogitantque cum Ezechia sancto rege omnes annos suos in amaritudine animæ suæ, & student præuenire faciem Domini in confessione, vt tanto securius occurrant venturo iudici quanto se in hac vita studiosius ab admissis peccatis expurgarint. Tales peccatores venit vocare Dominus Iesus potius, quam falso iustos, qui sibi iustitiam vendicant sine cultu & operibus iustitiæ: qui iustitiam ore præ se ferunt vitæ & moribus fugiunt: qui cum sint ad omne opus bonum reprobi, tamen omnia sua tuta arbitrantur, & præ se cæteros aspernantur, sicut superbus ille Pharisæus, qui publicanum despiciere non verebatur, quem Deus non despiciebat, vt poret, corde contritum, & ad Deum toto corde conuersum. Vsurpatores iustitiæ, ait Ambrosius, non vocantur ad gratiam. Nam si gratia ex pœnitentia, vtique qui fastidit pœnitentiam, abdicat gratiam. Maxima autem ex his Domini verbis præstatur consolatio & fiducia miseris peccatoribus sese emendare cupientibus, dum se ait non propter iustos, sed peccatores venisse in hunc mundum. Sic & Paulus ait: Christus venit in hunc mundum peccatores saluos facere. Ne quis tamen propterea velit manere in peccatis, D. Gregorius Nyssenus sic locum hunc interpretatur, quasi dixerit Dominus. Adeo peccatores non abominor, quod eorum tantum gratia veni, non vt maneant peccatores, sed vt conuertantur & boni fiant. Hæc ille. Denique non est dubium, quin charior sit Deo peccator humilis, qui suæ infirmitatis conscius, pœnitentiam agendo diuinæ gratiæ se submitit & subijcit, quàm iustus superbus, qui de sua iustitia sese efferens, alios condemnat. Vnde merito reprehenduntur Pharisæi, qui sacrificia faciebant vt iusti apparerent coram populo, nec exercebant opera misericordiæ, in quibus probatur vera iustitia.

Psal. 10.
Psal. 7.
iusti & peccatores qui non hinc lo-
co vocentur.

Esaie 8.
Psal. 94.

Peccatores
quosnā Chri-
stus vocare
ad se venerit.

Lucæ 8.
Ambros.

Timoth. 1.
Gregorius
Nyssenus.

Nihil ita vera
per que pro-
betur.

SERMO IN EODEM FESTO.

De Apostolorum dignitate & excellentia & in quibus eos imitari debeamus.

Imitatores mei estote, sicut & ego Christi. I. Corint. III. & XI. His verbis Paulus Apostolus bis eadem in Epistola hortatur Corinthios, vt ipsum imitentur, nihil veritus ne arrogantia tribueretur, quod se ceu perfectionis exemplar alijs proponeret imitandum, sed optimè sibi conscius, quantis quamque præclaris esset diuinæ gratiæ affectus donis, vt merito eum Corinthij imitandum suscipere deberent. Quamobrem alibi quoque de se, carerisq;

risque Apostolis confidenter scribit: *Nos ipsi primitias spiritus habentes, id est, præcipua spiritus charismata. Voluit enim Dominus Iesus sanctos Apostolos omnium credentium duces & magistros, & sicut propheta ait, populorum principes constituere. Itaque decebat eos largioribus sancti Spiritus donis imbui, præstantioribus ornari prærogatiuis, omni sanctitate & sapientia, omnimoda perfectione, virtute & gratia, & singulari diuinarum proprietatum participatione donari: denique tanta diuinarum charismatum plenitudine inundari, vt inde toti mundo communicare possent & influere. Ipsi nimirum duodecim illa sunt præcipua Ecclesie fundamenta in Apocalypsi descripta, quæ sustinent totius Ecclesie ædificium: possuntque etiam angeli illi duodecim dici, qui ibidem in portis duodecim fuisse describuntur. Siquidem sacerdotio fungentes, & Euangelicis clauibus vtentes, angeli officium exercent: Imo & angelici principes iure vocantur, vt pote qui gradum supremum tenent in Ecclesia & sancta illa ciuitate, sicut Apostolus ait, Primo quidem in Ecclesia dedit fieri Apostolos. Ipsi etiam constituti sunt iudices duodecim tribuum à summo principe. Præterea ipsi sunt primarij illi & peculiare fructus duodecim ligni vitæ, quos ipsa arbor vitæ produxit in cibum & pastores totius familie sue, quorum saluberrimis institutionibus & doctrina viuifica totum Ecclesie corpus pascitur, ac vegetatur. Non enim in solo pane viuus homo, sed in omni verbo, quod procedit ex ore Dei, loquentis per sanctos Apostolos tanquam organa purissima. Atque his fructibus mirum in modum delectatur Ecclesie sponsus Christus Iesus, delectatur & Pater omnipotens, tanquã in propagine dilectissimi Filij sui. Porro sub istis fructibus duodecim, continentur omnes alij, sicut super iisdem fundamentis cætera omnia ædificata sunt. Et vt isthæc duodecim fundamenta vnico illi & præcipuo, quod est Christus Iesus, inniuntur fundamento, sic etiam omnes illi fructus, id est, electi omnes ab vnica illa arbore vitæ, eodem scilicet Domino nostro Iesu Christo proficiuntur: vnde mirificè adinuicem congratulantur, considerantes se à tam præclara & eximia arbore processisse. Adhæc, vt iam partim dixi, ipsi Apostoli principes sunt populorũ, præfecti duodenis tribubus, in quibus totum concluditur genus humanum, qui gladio spiritus duodecim mundi partes siue totum terrarum orbem debellarunt, victoresque triumphum reportarunt. Vnde merito iam coronantur cum ipso Imperatore, collocatiq̃ sunt tanquam eius assidues supra præcipuas duodecim gloriæ sedes, vt præsidiant & iudicent duodecim tribus Israel atque adeo exaltati sunt super omnes tribus terræ, habentque gladios ancipites in manibus ad faciendam vindictam de hostibus tartareis, quos diuina freti virtute superarunt, & ab hominum cordibus salutari prædicatione, excluderunt. Denique adeo in gratia confirmati creduntur illo die, quando è calis sanctum accepere Spiritum, vt deinceps nunquam possent ex gratia excidere. Rectè igitur omnes illi & singuli nobis dicere queant, quod Paulus Corinthijs, *Imitatores mei estote sicut & ego Christi*. Occurrunt autem in beatissimis Apostolis tria specialiter imitanda, nempe, perfectus mundi contemptus, perfecta sui mortificatio & ardentissimus erga Deum & proximos amor. Cùm enim à Domino vocarentur, sine mora relictis omnibus illum sequebantur, tanquam vinculis quibus-*

fff dam

Psal. 44.

Perfectio Apostolorum post factum post Spiritus sancti receptionem.
Apocal. 21.
Fundamenta Ecclesie vt sunt Apostoli.

Ephes. 4.
Matth. 19.
Apocal. 21.

Deut. 8.
Matth. 4.

Fructus Ecclesie vt sunt Apostoli.

Psal. 46.
Principes vt sunt Apostoli.

Psal. 49.

Apostolos fuisse confirmatos in gratia.
1. Cor. 4.
Imitanda queam tria in Apostolis reperiantur.

T VI
22

Matth. 6.
Obedientia
Apostolorum
quanta fu-
erit.

Lucæ 6.
Matth. 6.

Mundus qui
to studio cō-
temptendus.

1. Ioan. 2.
Hebr. 3.
Iob 14.
Psalm. 38.
Hebr. 11.
Esaiæ 21.

Bonis tēpo-
ralibus qua-
tenus vitandū
sūt.

1. Ioan. 3.

Quinque que-
nam confi-
deranda in
mundi con-
temptione.

Homo qui
definiatur à
apicibus.

dam attrahi, à quibus se excutere non possent. Nihil erant solliciti de crastino, non timebant, ne si pauperem hominem sequerentur, simul cum illo paupertatis incommoda sustinerent, nec sibi longa vitæ spacia & iucundos dies pollicebantur, si manerent in mundo, & facultatibus suis fruerentur: sed tanquam onera quædam & mortis laqueos omnia mundi huius bona abijciebant, felices se putantes, si pauperē Christum pauperes sequerentur. Quod reuera magna admiratione non vacat, potuisse eos tam facile adduci, ut in hominis ignoti disciplinam sese traderent, eumq; verum Dei Filium non ambigerent, cum tamen multa in eo cernerēt tanta maiestate indigna, & communibus eum mortalium miserijs & calamitatibus subditum viderēt passimq; eum ab omnibus irrideri, despici & malè tractari indes experirentur. Sed occulta diuinæ potentia virtus in eorum animis operabatur, ut & vocantem intrepidè sequerentur, & agnoscerent Deum latētem in homine, nec fraudem yllam suspicarentur, cum nihil in Christo nisi sincerissimam simplicitatē, veritatem, iustitiam, modestiam, rectitudinem conspicerent. Non enim fucare se nouerat candida simplicitas, veritas fallere neficiōsus, iustitia nihil iniquum, nihil modestia indecēs, nihil recitudo summa præuium admittere poterat. Itaq; sancti Apostoli à Christo vocati, statim toto corda mundum relinquebant, diuina gratia omnem in eis mundi amorem exringente, atq; internos cordis eorū referante obtutus, ut viderent, quàm nihil sint quæ mundus admiratur, quàm vana sint & caduca, quibus mundus deditus est, quàm pernitiōsa & periculosa, quæ mūdus toto animo amplectitur, quàm deniq; horrēda & fugienda, quibus mundus tanquā summis bonis inhæret. In hoc ergo dilectissimi nos sanctissimos patres & duces nostrōs sectari debemus, ut contemnamus mundū & omnes vanitates illius. *Si quis diligit mundum* ait Ioannes Euangelista, *non est charitas Patri in illo. Non habemus hic manentem ciuitatē, sed futurā inquirimus.* Homo natus de muliere breui viuūt tempore, ut meminerit se peregrinum esse & exulē in hoc mundo, & repletur multis miserijs, ut vexatio det intellectum auditui, ne oblitus sui, malè sese dedat bonis præsentibus, quibus vitendum est nō fruendū, quæ Dñs Deus nobis adminiculo esse voluit, non impedimēto, ut nos celerius prouehant ad Deū, non ab eo abducant. Sicut enim vehiculis vitimur ad conficiendum citius iter, non ob capessendam voluptatem, sic & cōmoda & bona vitæ huius eatenus sumenda sunt, quatenus nos celerius promouent apud Deū. Quicquid autem à Deo nos distinet ac abstrahit, quantumcumq; charum sit, abijciendum est, ne quicquā Christi amorī præponatur. Nam si le animam suam propter nos neci tradidit, ut & nos illius causa parati simus etiam charissima quæq; deserere. Ut autem facilius mundum contemnamus, quinq; nobis diligenter pensanda sunt, quæ etiam mundi sapientes & philosophi tractarunt quidē, sed satis explicare non potuerūt, utpote naturalis duntaxat luminis exigua illis prælucente scintilla, qua se ad supernaturalia cognoscenda extēdere nō potuerunt. Sunt autem hæc quinque: *Qui sumus: Vnde venerimus: Vbi habitemus: Quo tendamus: Per quam viam tendamus.* Primo quidem qui sumus, Philosophi nunquam satis explanarunt. Peripatetici hominē vocāt animal rationale productū, ab homine & à sole. Academici addunt illi quiddam diuinum, quod Plotinus intellectu vo-

tar. Sed Dominus noster Iesus Christus vera Patris sapientia, in quo sunt omnes thesauri sapientiae & scientiae reconditi, qui perdit sapientiam sapientum, cuius doctrina omnis verissima est, non opinionibus ambigua. Is, inquam, plane nos docuit esse filios Dei, adhibens prophetae sui testimonium, dicentis: *Ego dixi, dii estis, & filij excelsi omnes.* Imo non solum id docuit, sed quia tanta dignitate fraude diabolica miserè cecideramus, nec vllum ipsius in nobis manserat vestigiū, peccato nos penitus à Deo disiungente & alienos efficiente, ut iam omnes filij irae dicere mur etiam benignissima miseratione potestatem nobis dedit filios Dei fieri, mortificata carne & sanguine, quibus obsequendo, ab illa dignitate deiecti eramus. Docuit etiam, ut per veram voluntatis consensionem & suavem concordiam cum ipso, filij Dei efficiamur, ubi ait: *Beati pacifici, quoniam filij Dei vocabuntur.* Quae pax non est ea quae mundus optat & amicis suis pollicetur, ut sublato praedonum, latronū & hostium metu, suas quisq; facultates securè possideat, & fruatur bonis lucis huius: sed illa, quae nobis semper esse debet cum Deo, quae in omni moda cum illius voluntate consonantia & concordia consistit, ut nihil appetamus vnuquam, nihil agamus, nisi quod illi gratū sit, proculcatis penitus vitijs & concupiscentijs, debellatis hostibus, & pacatis ac sedatis affectibus. Multa etiam alia idem ipse nos docuit, Philosophis incognita, ut quod erimus sicut angeli in caelis, & quod anima toto mundo praestantior sit, &c.

Secundo, cogitandum nobis est, unde venimus. Hinc sane Philosophi velut in tenebris palpitantes & tanquam somniantes locuti sunt, nihil nobis certi relinquentes. Quid enim certi traderent, qui verum Deum nesciebant? Christus autem à Deo nos progenitos apertissime docet, ubi nos iubet sic orare: *Pater noster qui es in caelis.* Atque etiam ubi vetat, ne quem alium Patrem agnoscamus, ita dicens: *Nolite vocare vobis patrem super terram: vnus est enim Pater vester, qui in caelis est.* Si ergo filij Dei sumus si ex Deo traximus originem, turpè nobis ducamus amare mundum, & in iniuriam tanti Patris, vilibus istis rebus amore adhaerescere. Si enim filij Dei sumus, ergo & haeredes. Qui ergo caeli haereditatem certo expectare possumus, cur terrena appetamus? Regna caelestia nobis promittuntur, & nos terram potius eligemus? Itaque contemptis mundi bonis, tanquam alienis & indignis, caelestia ceu haereditatem nostram inquiramus. Turpè est, si regis filius regni gloria posthabita vilia quaedam & infima lucra sectetur. Et nobis turpè itidem sit aeternis ac immensis neglectis honoribus, amore mundum prosequi, qui semper fallit amicos suos, ridetq; confidentes sibi nec vnquam melius nisi contemptu vincitur. Tertio attendendum est. Vbi habitemus. Vtique in carcere, in exilio, in loco peregrinationis, in hospitio, in mansione prorsus hostili, in vicinia Inferorū, in medio innumerabiliū dæmonum, qui nos odio inexpiabili prosequuntur, & omni momento ipsum animarum nostrarum sanguinē sitiunt. Didymus quidā rex Brachmanarum (qui apud Indos gymnosophistae & philosophi fuerē) homo gētilis. Non sumus, ait, huius mundi incolae, sed aduenae. Ipse Dñs Iesus multis locis Euāgelij perspicuè tradit mūdū hūc in quo pegrinamur, nostrū esse acerrimū inimicū. Quamobrē etiā ipse omnia mūdi p̄spera & cōmoda fugit & contempnit, & semper in ops, exul

Coloss. 2.
Rom. 7.
Ioan. 1. 10.
Ioh. 8.
Quoniam
Christus nos
docuerit.
Ephes. 2.
Ioan. 1.

Pax vera
quoniam sit,
quidq; obri-
neatur.

Matth. 19.

Homo vnde
venit.

Matth. 6.
Luc. 11.
Matth. 19.
Ioan. 4.

Rom. 8.

Mundus qui
nam melius
vincatur.

Homo vbiā
habitet.

Didymus rex
Brachman-
dorum.

T. VI
22

& peregrinus vixit in terris. Ipsi^{us} est enim vox illa in Psalmo: *Aduena ego sum & peregrinus si-ut omnes patres mei.* Deinde ex sacris literis discimus Infernum esse in terræ visceribus, neque nos longè ab illo absumus: quod solum si bene pensetur, potest ingentem mundi horrorem nobis incutere, quandoquidem ita vicini & propinqui sumus teterissimo illo carceri, vbi cruciantur hostes Dei, vbi sempiternum est tenebrarum chaos, vbi nihil nisi extrema calamitas & miseria & omne malorum genus grassatur. Nec desunt loca, quibus se manifestè prodit ignis tartareus, aliq̃q̃ inferorū tormenta. Quis igitur nisi totus amens amare velit hunc mundum, vbi tam propinqui habitamus dæmonum & damnatorum hominum carnificinæ, vbi iuste in omne æuam pro suis sceleribus puniuntur? Quis item mundam amare velit, qui non nisi hospitium est plenū latronum & furum insidijs, omni nos gratia atque ipso Deo & vita æterna spoliare studio irremisso ac infatigabili nitentium? Quis non illum viatorem stultissimum iudicet, qui oblitus patriæ, in hospitio procul à patria cum summo vitæ discrimine hæzere malit, vbi tamen certus sit crudelissimis & innumeris se cinctum hostibus, nec vllum fidum habere amicum, cui tuto possit fidere? Est ergo cauti^{ssimè} cauedum, ne expoliamur, dilapidemur, vulneremur, ac funditus pereamus. Id verò nunquam rectius cauebimus, quam si mundum istum vt carcerem, vt exilium, vt hospitium planè insidiosum, vt locum pestiferū & hostilem ex animo despiciamus. Quarto, considerandum est, quo tendamus. Quod philosophi quidam, vt p̃tore à nostris mutuati aliqua ex parte attigerunt, sed tamen more suo. Christus autem euidentissimè docet ad regna cælorum nos vocatos esse, eoq̃e tendere debere: vbi nimirum erit manifesta visio totius adorandæ Trinitatis, fructio omnium bonorum, & status omnium bonorum aggregatione perfectus, qui est status veræ beatitudinis: vbi denique erit vita æterna, cuius dulcedinē quisquis perfectè cognouerit, vt ait D. Gregorius, ea quæ in terris amauerat, libèter cūcta derelinquit. In comparatione eius vilescūt omnia, deserit habita, congregata dispergit. Inardescit in cælestibus animus: nihil in terrenis libet: deforme cōspicitur, quicquid de terrenæ rei placebat specie. Et sicut mors corpus interimit, sic ab amore rerum corporalium æternæ vitæ charitas occidit. Ergo vt facilius in nauisem vertantur bona labentia, caduca, fragilia, vana, incerta, ea semper animo versentur, quæ nobis reposita sunt in cælis, quo tendit omnis qui Deum verè amat. Quinto denique pensandum est, per quam viam tendamus: quæ est vtique Dominus noster Iesus Christus, qui se viam nobis fecit & baculum, cui innixi pergamus ad patrem, nedum sustentant nos, sed etiam ducens, atrahens & portans. Sub cuius persona dicit Augustinus: Cum esses inimicus, patri meo reconciliaui te: cum errares inter montes & syluas, quæsiui te: inter lapides & ligna quæ adorabas, inueni te: hameris meis portauit te vsque ad patrem, cui te reddidi. Idem ipse omnia peccatorū nostri ū pondera in se recepit, vt expeditius tendamus, & minori negotio perueniamus. Docuit etiā nos quo modo renouari debeamus, ne si in teterissima illa effigie, quam peccando cōtraximus, purissimis illis supernorū ciuiū agminibus nos coniungere & ingerere velimus, summa seueritate reijciamur, multo magis, quam ille è nuptijs erectus scribitur, qui nō habuit

Psal. 118.
Infernus v-
binam sit.

Amatores
mundi quan-
tis sint expo-
siti periculis.

Homo quonā
tendat.

Matth. 9.

Boetius.

Gregorius.
Vix beate
quanta sint
gaudia.

Homo per
quam viam
ambulet.

Viam cur se
nobis præbu-
erit Christus.
Augustin.

Matth. 22.

habuit vestem nuptialem. Porissimum autem docuit nos Christus via nostra fixus in cruce. In qua si eum attente & sedulo contemplerur, fieri vix poterit, quin summum mundi huius contemptum, odium & horrorem contrahamus. Quid enim illa eius in cruce nuditas, quid immanissimi dolores, quid acerbissima mors aliud docuit, nisi vt nihil huius mundi appetamus, vt mundo crucifixi simus, & illum nobis crucifixum habeamus, vt denique perfectè moriamur omnibus, quæ hic mundus habet & offert stultis & infanis amicis suis? Alterum quod in S. Apostolis imitandum diximus, est perfecta sui mortificatio. Quæ quam fuerit excellens in illis patribus, vel inde satis colligi licet, quod in Actis Apostolicis leguntur iuisse gaudentes à conspectu concilij, quoniam digni habiti erant pro nomine Iesu contumelias pati. Non enim potest in cōtumelijs & supplicijs ac doloribus piè & religiose gloriari, nisi in quo omnis priuatus amor funditus extinctus sit. Amoris autem priuati perfecta extirpatio, perfecta sui mortificatio est. Vbi enim nullus hæret priuatus amor, ibi perfecta est charitas erga Deum. Vbi autem perfecta est charitas, ibi non potest peccatum habere locum. Vbi verò nullum est vitium, ibi nihil mortificandum superest. Quamobrem sancti Apostoli tanto erant in sui mortificatione perfectiores, quanto minus amoris proprii in illis inerat. Quod autem pestiferi amoris illius vestigium in illis reliquum esse poterat, quibus viuere Christus erat & mori lucrum? quibus vita erat in patientia, & mors in desiderio. Multa hic adhuc dicenda forent, sed cauemus prolixitatem. Tertium in Apostolis imitandū est ardentissimum erga Deum & proximos amor. Quem tum perfectè sunt adepti, quando Spiritus sanctus in eos descendit, qui eos totos igne sui amoris incendit, & mirabiliter inflammat, vt nihil possent cogitare aut desiderare aliud, quam honorem Dei, & salutem animarum. Et vt longius Dei nomen & fidem propagare pluresq; Deo animas lucrari possent, per totū intrepidis animis peragrarunt orbem, vbiq; annunciantes, verum Deum, & simulachrorum detegentes superstitionem & vanitatem: nec quisquam fermè ex illis, nisi violenta morte interijt, quam quidem ob amorem Dei summo cum desiderio excipiebant. Quanta autem erga seipfos egerint, causa amoris Dei, vt Christo crucifixio sese conformarent, ieiunando, orando, vigilando, laborando nocte ac die, corpus diuersis laboribus & afflictionibus fatigando & atterendo, & innumera alia exercendo pietatis opera & studia, nemo possit vel cogitando assequi. Nunc igitur charissimi sanctissimi patres & duces nostros imitemur, sicut & illi Christum Dominum perfectissimè sunt imitati. Contemnamus mundum, nosipfos mortificemus, & Deum ac proximos toto corde diligamus. Discamus cum sanctis Apostolis pro Christo mala perpeti, pro dulcibus amplecti amara, honores spernere, contemptu gaudere, noxijs abstinere delectationibus, occasiones peccandi fugere, dissolutos vitare mores, pro peccatis proprijs & alienis ingemiscere, pro afflictis & tentatis orare, pro illis qui nobis benefecerunt gratias agere, pro inimicis vt cōuertantur deprecari, congaudere bonis, condolere miseris, indigentibus optulari, alta non appetere, sectari humilia, simplicia amplecti, superflua rejicere, paucis contenti esse, virtutibus nauare operam, aduersus vitia quotidianum inire certamen, carnem domare ieiunijs moderatis, spiritu ora-

In cruce pendens vti Christus nos mundi contemptu docuerit.

Gal. 6.

Mortificatio quanta fuerit in S. Apostolis. Acto. 5.

Mortificatio perfecta in quo consistat.

Phil. 7.

Amor apostolorum erga Deum & proximos fuerit. Acto. 1.

In sanctorum celebritate quidam discere debeamus.

T. VI
22

tionem & lectionem pia roborare, humanas laudes respicere, solitudinem experere, silentio delectari, vacare Deo, suspirare ad caelestia, terrena omnia modiciter vilipendere, nihil praeter Deum nobis consolatorium arbitrari. Denique Deum super omnia, & proximos omnes in Deo & propter Deum amare. Haec est enim summa quaedam & compendium totius doctrinae Christianae, in qua nos vna cum Apostolis Christum imitari debemus, qui suis exemplis, ne trepidemus nos animavit, suis institutionibus ne erremus, edocuit, suae gratiae auxilio ne deficiamus munire paratus est, & ut fortiter perseveremus seipsum nobis praemij loco polliceri dignatus est: cui sit honor & gloria in secula seculorum, Amen.

Compendium
d. et
Christiana
quodam sit

IN CELEBRITATE D. MICHAELIS ARCH-
angeli, & omnium sanctorum angelorum, Lectio
Apocalypsis Beati Ioannis Apostoli
ex capite primo.

In diebus illis, Significavit Deus quae oportet fieri cito, loquens per angelum suum sermo suo Ioannis, qui testimonium perhibuit verbis Dei, & testimonium Iesu Christi, quaecumque vidit. Beatus qui legit, & qui audiunt verba prophetiae huius, & servent ea quae in ea scripta sunt: tempus enim prope est, Ioannes septem Ecclesijs quae sunt in Asia: Gratia vobis & pax ab eo qui est, & qui erat, & qui venturus est, & a septem spiritibus qui in conspectu throni eius sunt, & ab Iesu Christo qui est testis fidelis, primogenitus mortuorum, & princeps regum terra: qui dilexit nos, & lauit nos a peccatis nostris in sanguine suo.

PARAPHRASIS IN EANDEM LECTIONEM.

Apte quidem in festo beatissimorum spirituum angelicorum lectio ista pronuntiatur, ubi inter caetera gratia & pax optatur Ecclesiae a septem spiritibus, utique angelicis. Quid enim aliud possunt precari nobis angeli pacis, nisi pacem non quam mundus praestat, sed gratia Dei, quae sola vere pacatos, tranquillos & securos nos efficit. Ergo Ecclesia libenter hac lectione utitur, ut dum fideles erga se superiorum spirituum benevolentiam agnoscunt, ad eorum amorem & piam venerationem, debitamque gratitudinem accendantur, cupiantque illis charitatis vicem rependere, a quibus se recipere sentiant amari. Sed nunc lectio ipsa tractanda est more nostro. Cum esset Ioannes Apostolus & Euangelista (qui consensu sanctissimorum & doctissimorum patrum, Irengi, Hieronymi, Iustini, Tertulliani, Origenis & Latinorum prope omnium, Apocalypsim descripsit, non ut recentiores quidam somniant, alius quispiam) in Pathmos insulam relegatus, significavit illi per revelationem, siue imaginariam visionem Deus, qui revelat mysteria, quae oportet fieri cito, omnem videlicet Ecclesiae statum ad ipsum usque extremum diem. Non enim quisquam unquam tam perfecte ac dilucide cuncta Ecclesiae euenta, ut Apostolus & Euangelista Ioannes descripsit. Atque ad haec significanda usus est angeli ministerio, forte illius qui custos eidem Apostolo erat assignatus, vel alicuius ex archangelorum ordine per quem

Apocalypsin
quis vere
scripserit.

Dan. 2.

Angelorum
quisnam D.

missi